

• посилення екологічних вимог до пестицидів шляхом створення ефективних законодавчих заходів, що перешкоджають використанню препаратів з несприятливими санітарно-токсикологічними та екологічними властивостями;

• підбір безпечного асортименту препаратів відповідно до конкретних умов місця і часу та дотримання науково обґрунтованих технологій застосування пестицидів.

Отже, сучасні методи ведення сільського господарства призводять до виникнення низки гострих екологічних проблем, їх успішне вирішення можливе тільки на основі раціонального природокористування, застосування органічних методів виробництва, здійснення комплексної системи заходів з охорони природи і підвищення продуктивності землеробства і тваринництва.

Список використаних джерел:

1. Юрченко Л. І. Екологія : [навч. посібн.] / Л. І. Юрченко. – К. : Центр учбової літератури, 2009. – 304 с.

2. Білявський Г. О. Основи екологічних знань : [підручн.] / Г. О. Білявський, Р. С. Фурдуй – К. : Либідь, 1997. – 288 с.

3. Чебанко О.М. Екологія і сільське господарство : [навч. посібн. для студ.] / Н.В. Цикало, О.М. Чебанко. – Олександрівка, 2012. – 88с. – [Електронний ресурс]: Режим доступу: http://nmc-pto.dp.ua/doc/2015/pmd_25.pdf

Нестеров О., к.т.н., доцент
Азовський морський інститут Одеської
національної морської академії, м.Маріуполь, Україна

ІННОВАЦІЙНІ ОСОБЛИВОСТІ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ В ГАЛУЗІ АКВАТУРИЗМУ

Роль утворення на новому етапі розвитку туризму, полягає в розробці нових завдань. У світлі ситуації, що склалася, відповіддю туристської індустрії і державних відомств, що відповідають за цю сферу, стало підвищення професіоналізму - ключового елементу в забезпеченні якості і конкурентоспроможності фахівців на світовому ринку праці [1,2].

Ставати дійсністю, коли хороша освіта, здатність до творчості і компетентність є найважливішим капіталом кожного. Ці якості сприяють перетворенню нашого суспільства.

Відомо, у світі позначилася тенденція, пов'язана з переходом на інший тип навчання, - «інноваційний». Йому властиві, на думку учених (Н. В. Бордовская, Р. М. Грановская, А. А. Реан та ін.), дві характерні особливості. Перша - це навчання передбаченню, тобто орієнтація людини не стільки в минулому досвіді і сьогодні, скільки на далеке майбутнє. Таке навчання підготує людину до використання методів прогнозування, моделювання і проектування в житті і професійній

діяльності. Звідси такий важливий розвиток уяви, акцентування уваги на проблеми і труднощі, очікуючі людину в майбутньому, на альтернативні способи їх вирішення. Другою особливістю інноваційного навчання є включеність того, що навчається в співпрацю і участь в процесі ухвалення важливих рішень на різному рівні.

Тому інновації в системі освіти пов'язані з внесенням змін : в цілі, зміст, методи і технології, форми і організації і систему управління; у стилі педагогічної діяльності і організацію учбово-пізнавального процесу; у систему контролю і оцінки рівня освіти; у систему фінансування; у навчально-методичне забезпечення; у систему виховної роботи; у учбовий план і учбові програми; у діяльність викладача і навчається.

Освіта у сфері туризму, враховуючи його різноплановість і мультидисциплінарний характер, повинна закласти механізми адаптації, рефлексії, збереження її індивідуальності, щоб засвоєння і відтворення індивідуумом соціального досвіду відбувалося без значних витрат для особи. Усі ці положення зможуть стати значущими лише за умови, якщо будуть наповнені відповідним змістом учбової діяльності. Вони мають бути спрямовані на задоволення потреб людини : свободи і вільного вибору цінностей, дій, позиції в певних умовах, самостійності і відповідальності, самовизначення і творчості. Служити цьому покликані принципи науковості навчання, систематичності і послідовності навчання.

У сучасних умовах державного розвитку України цей особово-орієнтований і гуманістичний підхід до особи повинен наповнюватися формуванням такої якості особи, як громадянськість, єдність світоглядних, професійних, моральних принципів і принципів особистої поведінки. [3].

Важливою передумовою навчання є професійне самовизначення - це процес ухвалення рішення особою відносно вибору майбутньої трудової діяльності. Професійне самовизначення проявляється в усвідомленні особою себе як суб'єкта конкретної професійної діяльності, в нашому розумінні, у сфері туризму і припускає самооцінку людиною індивідуально-психологічних якостей і відповідності своїх можливостей психологічним вимогам професії до фахівця.

Професія фахівця з туризму на воді завжди пов'язана з ризиком. Тому, для кожного конкретного випадку, перш ніж виконувати свої службові обов'язки, майбутні фахівці повинні пройти спеціальну підготовку і підтвердити наявність у них необхідних знань, умінь і кваліфікації. Адже інакше, ряд дій фахівців з туризму може привести до травматизму і загибелі, як людей, що оточують його, так і членів його команди [4].

Список використаних джерел:

1. Григор'єв, В. Н. Водний туризм / В. Н. Григор'єв. - М. : Профиздат, 1990. - 304 с.
2. Зінченко, В. А. Молодіжний туризм в Українській РСР у 70-80-х рр. ХХ ст. (на основі діяльності "Супутника") / В. А. Зінченко. - Донецьк, 2003. - 196 с.
3. Квартальнов, В. А. Теорія і практика туризму / В. А. Квартальнов. - М. : Флінта, 2010. - 449 с.

4. Соколов, В. А. Спортивний туризм на сучасному етапі / В. А. Соколов, Ю. В. Штангей, І. В. Петрова // Матеріали Міжнародної НПК "Туризм у ХХІ столітті: глобальні тенденції і регіональні особливості" (10-11 жовтня 2001 р.; Київ). - До. : Освіта, екологія, культура. - 2002. - 304 с.

Ніколайчук Т.,
магістр правознавства, аспірант
Інститут проблем ринку та економіко-
екологічних досліджень НАНУ,
м.Одеса, Україна,

СТАНОВЛЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПРИРОДНО-ЗАПОВІДНОЇ СВІДОМОСТІ ЯК СУСПІЛЬНОГО ФЕНОМЕНУ ТА ІНСТРУМЕНТУ РАЦІОНАЛЬНОГО ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ

Природні ресурси і довкілля, як загальнолюдську спадщину, треба використовувати з дотриманням принципу рівних прав нинішнього і майбутніх поколінь, на доброякісне природне життєве довкілля і достатню кількість та якість природних ресурсів; свідомо та раціонально споживати природні блага.

Занепад природоохоронних установ, зменшення зайнятості в екологічному секторі, непопулярність «екологічних» спеціальностей серед молоді, низький рівень реалізації новітніх технологій, ідей, інформаційний вакуум, відсутність розгалуженої та сталої системи обміну досвідом, реалізації новітніх еколого-освітніх проектів, низький рівень співпраці з природоохоронними фондами, міжнародними природоохоронними організаціями, фінансування за залишковим принципом призвели до обмеження можливостей щодо здійснення повноцінної природоохоронної діяльності, особливо об'єктів та територій, що підлягають заповіданню [1, с.4-5].

Однак, останнім часом спостерігається масове розповсюдження та зростання значущості соціально-екологічної, еколого-економічної проблематики свідомості суб'єктів. З метою успішного розв'язання складних екологічних, економіко-екологічних та еколого-соціальних проблем, потрібен перехід до утвердження не тільки еколого-національної свідомості як на індивідуальному, так і на суспільному рівні, але й формування національної природно-заповідної свідомості, як запоруки збереження цінних об'єктів та територій та інструменту раціонального природокористування.

Отже, на сьогоднішній день формується такий суспільний феномен, як "національна природно-заповідна свідомість", що охоплює вужчу сферу відносин ніж екологічна самосвідомість, для якої характерний інтегральний спосіб відображення довкілля та комплексний характер регулювання відносин у системі «людина-ресурси – раціональне природокористування- збереження та відтворення».

В сьогоденних умовах трансформації законів ринку успіх і благополуччя підприємств, установ, організацій всіх форм власності вирішальною мірою залежать